

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **T.C.A. - v.o.s. Technik Control Assistance**, se sídlem Dobšická 2295/2, Znojmo, zast. Mgr. Stanislavem Bodlákem, advokátem, se sídlem Sobotín 270, Petrov nad Desnou, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019, č. j. 29/2018-150-STK3/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2021, č. j. 62 A 76/2019 - 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „krajský úřad“), rozhodnutím ze dne 5. 10. 2017, č. j. JMK 143833/2017, nevyhověl žalobcově žádosti o vydání osvědčení k provozování stanice technické kontroly evidenční číslo 37.17, ul. Dobšická 2, Znojmo, pro osobní a užitková silniční motorová vozidla v blíže specifikovaných kategoriích (dále také jen „STK“) a toto osvědčení nevydal, neboť žalobce nebyl držitelem platného oprávnění k provozování této STK.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím („dále jen napadené rozhodnutí“) zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce se bránil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud předně nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek a z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný se s těmito odvolacími námitkami vypořádal vyčerpávajícím způsobem a pokud jde o skutkové důvody, jediným, o nějž se správní orgány opíraly, byla neexistence oprávnění žalobce k provozování STK ke dni podání jeho žádosti o vydání osvědčení. Tato skutečnost podle krajského soudu vyplývala z rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, sp. zn. S-JMK 86488/2011/OD/MI (dále jen „rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011“), podle nějž bylo oprávnění k provozování uvedené STK na základě žádosti žalobce podané dne 10. 6. 2011 (dále jen „žádost podaná dne 10. 6. 2011“) uděleno ode dne 1. 7. 2011 společnosti Smetana a Smetana s.r.o. Krajský soud přitom upozornil, že byť žalobce napadl rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 odvoláním, to bylo zamítnuto jako opožděné. Uvedené rozhodnutí je tudíž pravomocné a jeho zákonnost nebyla řádnými opravnými prostředky zpochybněna.

[5] Krajský soud navázal, že ze žalobních tvrzení je zjevné, že žalobce zpochybňuje účinky rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, neboť právě uvedené rozhodnutí je důvodem, pro který správní orgány nevyhověly žalobcově nynější žádosti o vydání osvědčení k provozování STK. Ve shodě se závěry vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, pak krajský soud za jedinou pro věc rozhodnou označil otázku případné nicotnosti rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, kterou také žalobce vznášel.

[6] Krajský soud tudíž skutkový stav věci vyplývající ze správních spisů (jednak ve věci, jež je nyní předmětem řízení a také v související věci, jež byla předmětem přezkumu v řízení u krajského soudu pod sp. zn. 62 A 126/2020 a následně u Nejvyššího správního soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 4 As 232/2021 – poznámka soudu) podřadil pod relevantní právní normy a takto dospěl k závěru, rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 vydal věcně (i místně) příslušný správní orgán. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že krajský úřad udělil společnosti Smetana a Smetana s.r.o. oprávnění k provozování STK s datem zahájení provozu od 1. 7. 2011 a stanovil k tomu podmínky, a současně z něj plyne i to, že k uvedenému dni pozbylo platnost původní oprávnění k provozování STK, ev. č. 37.17 udělené žalobci rozhodnutím Okresního úřadu Znojmo, referátu dopravy ze dne 15. 7. 1996, č. j. dopr. 623/96-Pa. Krajský soud dovodil, že krajský úřad nejen, že rozhodoval v rámci své věcné působnosti, ale též na základě platné právní úpravy [§ 54 odst. 2 a § 56 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“)].

[7] K tvrzené neexistenci žádosti společnosti Smetana a Smetana s.r.o., na základě níž mohl krajský úřad zahájit řízení o udělení oprávnění k provozování STK, krajský soud poukázal na obsah rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 a v něm uvedený odkaz na žádost žalobce podanou dne 10. 6. 2011, kterou požádal o změnu provozovatele STK (na místo žalobce

pokračování

na společnost Smetana a Smetana s.r.o.). V této žádosti totiž žalobce prohlásil, že si je plně vědom důsledků podané žádosti o změnu provozovatele a že nebude uplatňovat žádné nároky související s oprávněním a osvědčením k provozování STK. Uvedené posoudil krajský soud jako zřejmý projev vůle jak žalobce, tak i společnosti Smetana a Smetana s.r.o. změnit provozovatele STK a iniciovat v tomto směru příslušné řízení u krajského úřadu.

[8] Krajský soud upozornil i na nemožnost dovolávat se existence dvojího paralelního oprávnění k provozování uvedené STK, jak namítal žalobce v žalobě, a to proto, že podle obsahu rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 s udělením oprávnění k provozování STK společnosti Smetana a Smetana s.r.o. současně oprávnění žalobce zanikalo.

[9] Za neopodstatněnou považoval krajský soud i námitku, podle níž v rozhodné době platná právní úprava neobsahovala výslovně možnost změny provozovatele STK postupem, jaký žalobce v žádosti podané dne 10. 6. 2011 požadoval, a to opět s odkazem na její obsah. Z něj totiž dovodil zřejmý projev vůle ke změně provozovatele STK a poukázal v té souvislosti též na smysl a účel platné právní úpravy. Krajský soud dodal, že se v dané věci nemohlo jednat o zjevně právně nepřipustnou žádost žalobce (jak také žalobce tvrdil), která, za předpokladu, že o ní krajský úřad rozhodl, zakládá nicotnost rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011. Krajský soud shrnul, že rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, ani řízení jemu předcházející není vadou nicotnosti stíženo.

[10] V návaznosti na tyto závěry tudíž uzavřel, že úvahy žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí jsou věcně správné. Jediným oprávněným provozovatelem STK je od 1. 7. 2011 společnost Smetana a Smetana s.r.o. a správní orgány nepochybily, pokud žalobcovu žádost o vydání osvědčení k provozování STK zamítly. Nebyl-li žalobce v době podání žádosti o vydání osvědčení k provozování STK jejím provozovatelem, pak mu podle § 57 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. nemohlo být osvědčení k provozování STK vydáno.

III.

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti především obsáhle vysvětluje a opakuje podstatu žalobních námitek jak v nynější věci (vedené u krajského soudu pod sp. zn. 62 A 76/2019), tak i v související věci (vedené u téhož soudu pod sp. zn. 62 A 126/2020, jež byla předmětem přezkumu u Nejvyššího správního soudu ve věci pod sp. zn. 4 As 232/2021 – poznámka soudu) a setrvává na stanovisku vyjádřeném v žalobě, podle nějž jsou obě správní rozhodnutí vydaná v nynější věci nezákonná a vycházejí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Napadené rozhodnutí nadto považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek.

[13] Stěžovatel setrvává na stanovisku, že je držitelem oprávnění k provozu STK, ev. č. 37.17, které mu bylo uděleno rozhodnutím Okresního úřadu Znojmo ze dne 15. 7. 1996, č. j. dopr. 623/96-Pa, a které mu nikdy nebylo postupem podle § 59 zákona č. 56/2001 Sb. odňato. Žádost o změnu provozovatele STK podal dne 10. 6. 2011

v omylu. Rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 bylo chybně doručováno k rukám statutárního orgánu stěžovatele, nikoliv do jeho datové schránky a není tak vůbec zřejmé, kdy a komu bylo doručeno. Je proto také nejasné, zda uvedené rozhodnutí je právně účinné. Názor krajského soudu, podle nějž se provozovatelem dané STK stala na základě rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 společnost Smetana a Smetana s.r.o., považuje stěžovatel za nesprávný. Tato společnost o udělení daného oprávnění nikdy nepožádala, oprávnění jí tedy nemohlo být uděleno. Žádost stěžovatele o změnu provozovatele STK podaná dne 10. 6. 2011 byla nepřipustná. Krajský úřad nebyl vůbec věcně příslušný k rozhodnutí o dané žádosti. Vzhledem k tomu, že krajský úřad bez opory v zákoně udělil na základě nepřipustné žádosti stěžovatele o změnu provozovatele STK oprávnění k provozu dané STK společnosti Smetana a Smetana s.r.o., přičemž stěžovateli dané oprávnění současně odňal, aniž by k tomu byly splněny zákonné důvody, je rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 dle stěžovatele nicotné.

[14] Podle stěžovatelova mínění také rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 dosud nenabýlo právní moci, neboť mu bylo doručeno až dne 6. 4. 2017, přičemž stěžovatel proti němu dne 21. 4. 2017 podal odvolání, o němž žalovaný dosud nerozhodl. Tento nezákonný postup žalovaného byl předmětem soudního řízení vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 206/2017. Dle stěžovatele nelze ze skutečnosti, že je v daném rozhodnutí otištěno jeho razítko s paraťou neznámé osoby a bez data převzetí rozhodnutí, dovozovat, že mu bylo rozhodnutí řádně doručeno, lhůta pro podání odvolání tedy počala stěžovateli běžet až dne 6. 4. 2017, kdy se s daným rozhodnutím seznámil při nahlížení do správního spisu.

[15] Stěžovatel opakuje, že mu rozhodnutím ze dne 17. 6. 2011 nebylo oprávnění provozovat STK odňato, neboť dané rozhodnutí takový výrok neobsahuje a dle relevantní právní úpravy ani obsahovat nemohlo. Rozhodnutí pouze konstatuje, že udělením oprávnění společnosti Smetana a Smetana s.r.o. a dnem nabytí právní moci daného rozhodnutí pozbývá původní oprávnění udělené stěžovateli platnost. Dle stěžovatele byl tedy uvedeným rozhodnutím navozen stav, kdy dané oprávnění svědčilo současně dvěma různým subjektům, což je situace zákonem nepředvídaná. I proto považuje stěžovatel rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 za nicotné, neboť jeho vydání bránila překážka věci rozhodnuté. Stěžovatel je i nadále oprávněn provozovat danou STK, a tudíž není žádný důvod, aby mu nebylo uděleno požadované osvědčení k jejímu provozu.

[16] V další části kasační stížnosti stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s úvahami krajského soudu vyjádřenými v napadeném rozsudku. Shodně jako v žalobě rozporuje, že krajský úřad rozhodl o žádosti ze dne 10. 6. 2011 v rámci své věcné kompetence, jelikož platná právní úprava v rozhodné době jím zvolený postup nepředvíдалa. Pro uvedené krajský úřad rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 vůbec vydat nemohl. Stěžovatelova žádost byla zjevně nepřipustná a krajský úřad se jí vůbec neměl zabývat. Podle stěžovatele nelze důsledky chybného postupu správních orgánů přenášet na něj. Správní orgány mohou konat pouze v mezích zákona na jeho základě a způsobem v zákoně stanoveným. Opačný postup je nezákonný.

pokračování

[17] Stěžovatel rozporuje též závěr krajského soudu, podle nějž měla v souvislosti s žádostí ze dne 10. 6. 2011 společnost Smetana a Smetana s.r.o. učinit úkon již dne 28. 5. 2011. Také to zakládá nicotnost a nezákonnost postupu správních orgánů.

[18] Nesouhlasný postoj zaujímá stěžovatel i k výkladu projevu vůle požadavku na změnu provozovatele STK, provedený krajským soudem v odstavci 35. napadeného rozsudku. Za nepatřičný proto považuje i jím přijatý závěr, podle nějž z rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 vyplývá, že udělením oprávnění k provozování STK společnosti Smetana a Smetana s.r.o. současně zaniká oprávnění žalobce a žalobce se proto nemůže dovolávat existence dvojího paralelního oprávnění k provozování téže STK. Stěžovatel trvá na tom, že rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 je nicotné a s ohledem na tuto skutečnost zůstává v platnosti pouze to rozhodnutí, které bylo vydáno před jeho přijetím. Je totiž skutečností, že oprávnění k provozování STK nebylo stěžovateli zákonem předepsaným způsobem odňato a on tak nadále zůstává jediným provozovatelem STK. Společnost Smetana a Smetana s.r.o. neučinila žádná podání směrem ke změně provozovatele, vyjádření této společnosti v souvislosti se žádostí podanou dne 10. 6. 2011 bylo pouze přílohou této žádosti. Krajský soud se tudíž dopustil dezinterpretace spisu.

IV.

[19] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[20] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že ačkoliv stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje mimo jiné i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., námitky, v nichž by poukázal na konkrétní pochybení krajského soudu, jež zakládají opodstatněnost uvedeného kasačního důvodu, nenabízí. K vadám podřaditelným pod uvedený kasační důvod je však Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez návrhu, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Kasační soud tedy zkoumal, zda takové vady napadený rozsudek či řízení jeho vydání předcházející nevykazuje. Bylo by totiž předčasné zabývat se posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), resp. pokud by zde byla jiná vada řízení před krajským soudem s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku.

[22] Nejvyšší správní soud však považuje napadený rozsudek za srozumitelný, je z něj zjevné, jak krajský soud o věci pojednal a rozhodl. Krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými vypořádal stěžejní žalobní argumentaci, jež se týkala nezákonnosti napadeného rozhodnutí a s tím související otázky nicotnosti rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, jež byla stěžejní pro závěry přijaté v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádnou vadu, jíž by se krajský soud dopustil v řízení předcházejícím vydání napadeného rozsudku a jež by měla vliv na jeho zákonnost.

[23] Pro úplnost k tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (které, bylo-li by opodstatněné, by zakládalo také nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2016 - 91), které vyvrátil již krajský soud v napadeném rozsudku, Nejvyšší správní soud dodává, že se závěry krajského soudu v této otázce, jíž se věnoval v odstavci 18. napadeného rozsudku, shoduje a pro přehlednost na tyto závěry nyní odkazuje. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[24] Jakkoliv stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje též kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ani k tomuto kasačnímu důvodu konkrétní námitky neuvádí. Jelikož řízení o kasační stížnosti je ovládáno (shodně jako řízení o žalobě) dispoziční zásadou, je výlučně věcí stěžovatele, jaké konkrétní námitky vůči napadenému rozsudku krajského soudu vznese a uplatní. Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn tyto námitky za stěžovatele domýšlet. Pro chybějící konkrétní stížnostní námitky naplňující uvedený kasační důvod se jím nemohl Nejvyšší správní soud blíže zabývat. Nutno však dodat, že uvedená skutečnost stěžovateli není jakkoliv na újmu. Z obsahu kasační stížnosti je zjevné, že stěžovatel rozporuje krajským soudem přijaté právní závěry týkající se nicotnosti rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011. Jedná se tudíž o námitky podřaditelné pod kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jímž se kasační soud bude dále zabývat. Pouze pro úplnost pak dodává, že přestože stěžovatel obecně tvrdí, že skutkový stav věci nebyl zjištěn dostatečně, z toho, co tvrdí, je zřejmé, že skutkový stav věci jako takový mezi účastníky řízení sporný není a jde pouze o jeho hodnocení v rámci právního posouzení věci.

[25] Dříve, než Nejvyšší správní soud přistoupí k posouzení zbylých kasačních námitek, uvádí, že mezi týmiž účastníky řízení již byla kromě nynějšího vedena i další řízení. Jednalo se jednak o věc vedenou pod sp. zn. 5 As 91/2020, v níž se kasační soud zabýval tvrzeným nezákonným zásahem žalovaného spočívající v tom, že stěžovateli nezřídil na jeho žádost přístup do informačního systému stanic technické kontroly a v níž rozsudkem ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 As 91/2020 - 40 (dále také jen „rozsudek pátého senátu“), stěžovatelovu kasační stížnost zamítl, a dále o věc vedenou pod sp. zn. 4 As 232/2021, jejímž předmětem byl přezkum rozhodnutí žalovaného, jímž jako opožděné zamítl odvolání stěžovatele podané dne 21. 4. 2017 proti rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011. I v tomto případě kasační soud zamítl stěžovatelovu kasační stížnost rozsudkem ze dne 3. 2. 2022, č. j. 4 As 232/2021 - 41. Přitom v obou zmíněných případech se jednalo o spory související se změnou provozovatele STK, tudíž v těchto dvou věcech již Nejvyšší správní soud jako otázku předběžnou, na níž závisel výsledek uvedených řízení, řešil nejen nyní opět namítanou nicotnost rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, ale i doručování a právní moc rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, a to na základě téhož skutkového stavu věci, jenž se z jednotlivých správních spisů podává.

[26] Čtvrtý senát přitom nemá důvod se od těchto dříve vyslovených závěrů, jež jsou zcela kruciólní i pro posouzení nynější věci a jež byly přijaty na půdorysu téhož skutkového stavu mezi týmiž účastníky řízení, odchýlit. V dalším z nich tudíž vychází a ztotožňuje se s nimi. Jelikož závěry obou výše zmíněných rozsudků jsou oběma účastníkům řízení dobře známy, postačí v tuto chvíli pouze shrnout to, co je pro posouzení nynější věci stěžejní. K tomu je vhodné pro přehlednost uvést podstatné

pokračování

skutkové okolnosti dané věci, jež plynou nejen z nynějšího, ale i ze souvisejících správních spisů vedených ve výše označených věcech.

[27] Žalobce podal dne 10. 6. 2011 u krajského úřadu žádost o změnu provozovatele STK. Tuto žádost za žalobce podepsal Boris Beschorner, přičemž její součástí bylo rovněž prohlášení žalobce, že „[s]polečnost T.C.A. – v.o.s. Technik Control Assistance, IČ: 25300342 si je plně vědoma důsledků podané žádosti o změnu provozovatele, již nebude uplatňovat žádné nároky směřující k jakémukoliv provozování stanice technické kontroly na základě výše uvedeného oprávnění a osvědčení“. Na základě uvedené žádosti krajský úřad rozhodnutím ze dne 17. 6. 2011 udělil oprávnění k provozování uvedené STK podle § 54 odst. 4 a § 56 zákona č. 56/2001 Sb., společnosti Smetana a Smetana s.r.o. Ve výrokové části rozhodnutí v rámci vymezení podmínek pro zahájení provozování STK ve smyslu § 56 odst. 1 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb. krajský úřad uvedl, že dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí pozbývá platnost původní oprávnění k provozování STK udělené žalobci rozhodnutím Okresního úřadu Znojmo, referátu dopravy, ze dne 15. 7. 1996, č. j. dopr 623/96-Pa. V rámci vymezení podmínek pro zahájení provozování STK krajský úřad mimo jiné uvedl: „*Udělením tohoto rozhodnutí právnické osobě Smetana a Smetana s.r.o., IČ: 63480565 a dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí o udělení změněného oprávnění k provozování stanice technické kontroly evidenční č. 37.17, pozbývá platnost původní oprávnění k provozování stanice technické kontroly evidenční č. 37.17 udělené rozhodnutím Okresního úřadu Znojmo, referátu dopravy, dle č.j. 623/96-Pa ze dne 15. 7. 1996 právnické osobě T.C.A. – v.o.s. Technik Control Assistance, se sídlem Dobšická 2, 669 02 Znojmo, IČ: 25300342, na jehož základě je změněné oprávnění uděleno.*“ Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že jej krajský úřad vydal na základě žádosti stěžovatele podané dne 10. 6. 2011, přičemž zde mimo jiné uvedl, že mu současně s touto žádostí byla doručena rovněž žádost o udělení oprávnění společnosti Smetana a Smetana s.r.o. jako nového provozovatele dané STK a že žádost byla doložena kupní smlouvou o nájmu nebytových prostor týkající se pozemků a budov k provozování stanice technické kontroly evidenční č. 37.17 v provozovně Dobšická 2, 669 02 Znojmo. Následně dne 21. 4. 2017 žalobce učinil u krajského úřadu podání nazvané odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, v němž uvedl, že mu bylo dané rozhodnutí doručeno až dne 6. 4. 2017 v rámci nahlížení do správního spisu. Na to také dne 10. 5. 2017 podal žádost o vydání osvědčení k provozování STK, o níž bylo rozhodnuto způsobem, jak v odst. [1] a [2] tohoto rozsudku uvedeno.

[28] Nejvyšší správní soud již výše uvedl, a v tom se plně shoduje s krajským soudem, že pro posouzení nynější věci je jediným a nejzásadnějším posouzení tvrzené nicotnosti rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, které je podkladovým rozhodnutím pro úvahy o zákonnosti napadeného rozhodnutí, potažmo i napadeného rozsudku. Tuto stále podle stěžovatele spornou otázku nicotnosti rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 však již vyřešil pátý senát v citovaném rozsudku č. j. 5 As 91/2020 - 40, kde ji podrobně rozebral, a to na půdorysu stěžovatelových námitek (a shora popsaného skutkového stavu věci), jež shodně uplatňuje v právě souzeném případě. Nejvyšší správní soud tak pouze zdůrazňuje, že zákonnost rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 není předmětem přezkumu v nynějším řízení. Jak dále správně vyslovil krajský soud v napadeném rozsudku, uvedené rozhodnutí bylo v době jeho rozhodování rozhodnutím pravomocným. Na tomto závěru ničeho nezměnil ani posléze vydaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 232/2021 - 41, jenž

prisvědčil závěrům správních orgánů a krajského soudu o tom, že stěžovatelovo odvolání ze dne 21. 4. 2017 směřující proti rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 bylo opožděné.

[29] Pokud jde o zmíněnou stěžejní spornou právní otázku, tedy stěžovatelem setrvalé tvrzenou nicotnost rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, odkazuje Nejvyšší správní soud v posuzované věci na přílehlavé závěry přijaté k této otázce již v rozsudku pátého senátu, aniž je třeba je detailněji reprodukovat. V podstatné míře nabízí odpovědi na většinu kasačních námitek, jež stěžovatel opětovně (shodně jako i ve věci sp. zn. 4 As 232/2021) vznáší nyní.

[30] Lze tak pouze shrnout, že krajský soud správně dovodil, že krajský úřad byl v daném případě nadán věcnou příslušností k tomu, aby o stěžovatelově žádosti ze dne 10. 6. 2011, již zamýšlel změnit provozovatele STK, rozhodl (viz zejm. odst. [28] až [30] a odst. [32] rozsudku pátého senátu).

[31] Nejvyšší správní soud již také v posledně zmíněném rozsudku odpověděl na další stížnostní námitku, zda byla žádost podaná dne 10. 6. 2011 zjevně nepřípustná, když v odstavcích [31] a [32] shledal, že nikoliv a nedovodil ani nyní tvrzený omyl stěžovatele při podání této jeho žádosti. Na stejném místě rozsudku pátého senátu lze najít i důvody, pro které nelze přisvědčit ani stížnostní argumentaci o bezpředmětnosti posouzení projevu vůle stěžovatele a společnosti Smetana a Smetana s.r.o. spočívající v požadavku na změnu v osobě provozovatele STK. Krajský soud v napadeném rozsudku, shodně jako i pátý senát Nejvyššího správního soudu přitom nepochybovali o obsahu projevu vůle stěžovatele v žádosti podané dne 10. 6. 2011.

[32] Čtvrtý senát s ohledem na právě uvedené odkazuje na přílehlavé závěry obsažené v rozsudku pátého senátu, který k této otázce uvedl, že „[z]e spisové dokumentace přitom vyplývá, že stěžovatel dal krajskému úřadu podáním doručeným dne 10. 6. 2011 zcela jednoznačně najevo, že nadále nechce danou STK provozovat a že si je vědom důsledků tohoto podání. Stěžovatel v průběhu řízení nezpochybňoval, že zmiňovanou žádost krajskému úřadu zaslal, naopak to opakovaně potvrdil, přičemž pouze uvedl, že jednal v omylu (aniž by uvedl, v čem tvrzený omyl spočíval), respektive, že se jednalo o žádost nepřípustnou. Pokud se jedná o průjev vůle společnosti Smetana a Smetana s.r.o. jako „nového provozovatele“ dané STK, je zapotřebí uvést, že správní spis předložený Nejvyššímu správnímu soudu skutečně neobsahuje žádost této osoby o udělení oprávnění k provozu dané STK, která měla být dle posuzovaného rozhodnutí krajského úřadu doručena společně s žádostí stěžovatele. O této písemnosti se zmiňuje pouze sběrný archiv spisu, který však odkazuje na žádost podanou stěžovatelem. Z dalšího obsahu spisu, zejména z žádosti společnosti Smetana a Smetana s.r.o. o vydání osvědčení k provozování dané STK, z doložené smlouvy o nájmu nemovitých věcí ze dne 7. 6. 2011 a z prohlášení společnosti Smetana a Smetana s.r.o. ze dne 28. 5. 2011 je však zájem uvedené společnosti provozovat danou STK zcela evidentní. Ač tedy ve spise není přiložena krajským úřadem zmiňovaná žádost uvedené společnosti o vydání oprávnění k provozování dané STK, což je nepochybně závažný nedostatek spisové dokumentace, je zde založena řada podkladů, jež dokládají další procesní kroky, které společnost v tomto řízení činila. Lze rovněž dodat, že na poslední straně samotného rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, je mimo jiné otištěno razítko společnosti Smetana a Smetana s.r.o. doplněné textem „Převzal dne 28. 6. 2011“ a podpisem, který se zjevně podobá podpisu jednatele

pokračování

společnosti uvedenému na jiných společnostích zaslaných písemnostech obsažených ve spise. Ze spisu nevyplývá ani to, že by snad společnost Smetana a Smetana s.r.o. proti danému rozhodnutí uplatnila jakoukoliv procesní obranu, o její vůli provozovat danou STK tedy nevystaly žádné důvodné pochybnosti. Lze tedy uzavřít, že ze spisu je patrné, že stěžovatel a společnost Smetana a Smetana s.r.o. svými jasnými a bezrozpornými podáními učiněnými vůči krajskému úřadu usilovali o navození právního stavu, kdy danou STK bude oprávněna provozovat toliko společnost Smetana a Smetana s.r.o., nikoliv stěžovatel, a to za shodných podmínek, za nichž ji provozoval stěžovatel.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že i přes ne zcela vhodnou a přesnou formulaci o pozbytí platnosti původního oprávnění nelze rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, považovat za nicotné, neboť jím byla naplněna výše popsaná vůle stěžovatele jako dosavadního provozovatele dané STK i společnosti Smetana a Smetana s.r.o. jako provozovatele nového, a současně jím byl sledován smysl a účel zákonné úpravy, kterým bylo mimo jiné to, aby STK provozovaly toliko osoby, které tuto činnost provozovat chtějí. Požadovaného stavu krajský úřad dosáhl především za použití pravomocí, kterou mu svěřovaly § 54 odst. 2 a § 56 odst. 1 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb., v tehdejší znění, přičemž zahájení provozování STK novým provozovatelem, jemuž bylo uděleno oprávnění, bylo skutečně fakticky podmíněno zánikem oprávnění provozovatele stávajícího. Zákon totiž nepočítal s možností provozování těžé STK dvěma provozovateli současně, resp. stanovil limity týkající způsobu a rozsahu pokrytí daného správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly. Proto také krajský úřad v odůvodnění posuzovaného rozhodnutí zdůraznil, že „[p]odmínka uvedená ve výroku rozhodnutí, tj. ukončení činnosti původního provozovatele T.C.A. - v.o.s. Technik Control Assistance, [...] je zásadní z důvodu regulačních opatření týkajících se stanic technické kontroly ve správním obvodu“. I kdyby tedy tento postup krajského úřadu měl být považován za nezákonný, nejednalo by se o exces, který by svou intenzitou způsoboval nicotnost tohoto rozhodnutí, neboť v daném případě nelze v žádném případě hovořit o tom, že by dané rozhodnutí vydal správní orgán k tomu absolutně věcně nepřislušný či že by byl dán jiný z výše zmiňovaných důvodů nicotnosti.“

[33] Právě uvedené je současně i odpovědí na stížnostní námitku, podle níž společnost Smetana a Smetana s.r.o. neučinila v řízení o žádosti ze dne 10. 6. 2011 žádné podání a jednalo se pouze o přílohy stěžovatelovy žádosti. Ani této námitce tudíž nelze přisvědčit.

[34] Nejvyšší správní soud shrnuje, že s ohledem na skutečnost, že nicotnost správního rozhodnutí zakládají pouze nejzávažnější vady, jako jsou například (avšak nejen) těžké vady pravomoci a příslušnosti správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje, apod., přičemž tyto nedostatky napadené rozhodnutí z výše uvedených důvodů nevykazuje, krajský soud tuto otázku vyhodnotil správně a nedopustil se v tomto směru žádných pochybení. Nejvyšší správní soud se s ním zcela ztotožňuje.

[35] Ze shora uvedeného je dále patrné, že krajský úřad rozhodnutím ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, udělil oprávnění k provozování STK ev. č. 37.17, kterou do té doby provozoval stěžovatel, společnosti Smetana a Smetana s.r.o., ovšem zahájení provozu touto

společností podmínil mj. tím, že v důsledku tohoto rozhodnutí oprávnění svědčící stěžovateli pozbude platnosti.

[36] Za nedůvodnou je proto třeba považovat i stěžovatelovu obecnou výtku, že „nelze přenášet jakákoliv rizika (odpovědnost za chybný postup správních orgánů) na stěžovatele.“ Nejvyšší správní soud v řízeních, jež se týkaly stěžovatelova případu, opakovaně nedovodil pochybení správních orgánů při rozhodování o žádosti podané dne 10. 6. 2011, jež byla zcela nepochybným projevem vůle ke změně provozovatele STK na společnost Smetana a Smetana s.r.o. Jak již také výstižně vyjádřil pátý senát k aplikaci platné právní úpravy, přestože v rozhodné době tato neobsahovala v § 59 zákona č. 56/2001 Sb. možnost převodu oprávnění k provozování STK, jak je tomu s účinností od 1. 1. 2015 v § 59a téhož zákona (*Pokud je současně s žádostí o odnětí oprávnění k provozování stanice technické kontroly podle § 59 písm. c) doručena krajskému úřadu žádost o udělení oprávnění k provozování stejné stanice technické kontroly při nezměněných podmínkách podle § 56 odst. 1 právnickou nebo fyzickou osobou, na kterou provozovatel hodlá převést provozování stanice technické kontroly, krajský úřad rozhodne o obou žádostech ve společném řízení. Podmínka podle § 54 odst. 3 se v takovém případě považuje za splněnou.*), je zřejmé, že s ohledem na skutkové okolnosti věci správní orgány ze zákonných mezí nevybočily (v podrobnostech viz odstavce [27] až [32] rozsudku pátého senátu). Respektovaly projevenou vůli obou společností (stěžovatele i společnosti Smetana a Smetana s.r.o.), a dostály tak smyslu a účelu tehdy platné právní úpravy. Zbývá dodat, že správní orgány jednaly zcela v souladu se zásadami správního řízení, vyplývajícími mj. z § 2 odst. 4 správního řádu. Ani v tomto ohledu se krajský soud nedopustil nesprávného posouzení věci.

[37] Vytýkal-li konečně stěžovatel krajskému soudu, že v rámci úvah o tom, zda existovala žádost společnosti Smetana a Smetana s.r.o. k vydání oprávnění k provozování STK poukázal na „prohlášení žadatele“ ze dne 28. 5. 2011 učiněné prostřednictvím jednatele dané společnosti Jiřího Smetany, a to ještě před podáním samotné stěžovatelovy žádosti dne 10. 6. 2011, nezbývá než dodat, že ze správního spisu vyplývá (viz výše citace v odst. [32]), že toto prohlášení bylo jeho součástí, a přestože k jeho obsahu jak správní orgány, tak i krajský soud přihlédly v souvislosti s posouzením projevu vůle v žádosti podané dne 10. 6. 2011, nebylo jimi toto prohlášení hodnoceno jako návrh na vydání oprávnění k provozování STK. Jednalo se však o úkon tvořící jednu část z celé mozaiky okolností, jež v konečném důsledku vedly správní orgány k závěru, že žádosti stěžovatele podané dne 10. 6. 2011 vyhověly rozhodnutím ze dne 17. 6. 2011 za podmínek v něm stanovených. Nejinak následně hodnotil toto prohlášení krajský soud. Jeho závěry jsou nadto shodné s tím, co následně vyslovil ve svém rozsudku též pátý senát. Ani čtvrtý senát již nemá k těmto úvahám žádná další doplnění.

[38] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené přitakává krajskému soudu i v tom, že při absenci vady nicotnosti rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011 byla jediným v rozhodné době oprávněným provozovatelem STK společnost Smetana a Smetana s.r.o. Z uvedeného důvodu nemohly správní orgány postupovat jinak, než v souladu s § 57 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. nevyhovět stěžovatelově žádosti o vydání osvědčení k provozování STK. Nebyl totiž jejím oprávněným provozovatelem. Krajský soud i tuto otázku posoudil správně a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

pokračování

VI.

[39] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[40] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl sice účastníkem úspěšným, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti mu však nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu